

• Всѣки сержантъ, всѣки баронъ, всѣки български войскарь, все едно дали е мизиецъ, тракиецъ или влахъ, или куманъ има само една целъ: да плени чуждия вождъ.

Осемъ реда копиеносци сж образували живъ плетъ около Борила. Десетъ стрелци го пазятъ съ голѣмъ щитъ отъ върбово дърво, обковано съ желѣзо. Въмѣсто Калояновитѣ знаци: ключоветѣ на Свети Петъръ отъ една страна и образа на Свети Димитъръ отъ друга, на зелено поле, сега предъ него плющи новия прѣпорецъ: сребърень соколъ връзъ червено.

Борилъ сочи съ копието си къмъ хаоса отъ борещи се тѣла, кждето далече насреща се вѣе Ериковия щандартъ: петъ златни кръста и два малки щита на тъмно-синьо поле.

— Тамъ! Тамъ е Ерикъ Филандъръ... Напирайте къмъ неговата страна! — вика той алченъ за подвигъ и слава.

А самъ императорътъ, заобиколенъ отъ блѣскави рицари, облченъ въ туника отъ аленъ сатенъ посипанъ съ златни кръстчета, съ позлатенъ шлемъ и ризница, съ вѣещо се алено перо, яхналь буйния Байаръ, сжщо сочи съ копие къмъ българитѣ, тамъ кждето едва има мѣсто да се размахва сабя.

— Тамъ! Ето го измѣнникътъ Борилъ! Този, който противъ всѣко право и разумъ се провъзгласи за императоръ! Пробийте защитата му! — вика той жаденъ за подвигъ и мѣсть.

— Монжоа! Фландрия! Божи Гробъ! — отеква като грѣмотевица викътъ на рицаритѣ.

Ала Пиеръ дьо Брасио все по-мжно си пробива пжть къмъ Борила. Ризницата му е червена. Ржцетѣ му сж червени. Повалени отъ стрелитѣ на българитѣ, хората му падатъ на купове край него.

— Дайте ми сабята! Копието! За Фландрия! — се обръща императорътъ къмъ орженосцитѣ си. Гласътъ му тѣне отъ зле съдържанъ поривъ. Юнашкото му сърде не трае.

Но Франсоа и Хюгъ не смѣятъ да изпълнятъ запо-

търание

Кривъ рѣководъ